

'நாங்கள் லண்டனுக்கு கப்பலால்தான் பயணம் செய்து வந்தோம். கறிக் குப்போடுகிற மிளகாய் தட்டிகள், சமகை கிறதற்கு கருவாடா, கோப்பி போன்ற சாமான்களை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்துதான் கொண்டு வருவோம். அப்படிக்கொண்டு வந்தால்தான் எங்கடசாப்பாட்டைகொஞ்சம் சுவடைபடச் சாப்பிடலாம். இலங்கையிலிருந்து மறேபடிப்புக்கென்று வருகிறவர்கள் எல்லோரும்; கட்பிக் காவிக் கொண்டுதான் வருவோம். யாழ்ப்பாணத்தை இறக்குமதி செய்தது போலல்லவோ இப்போது லண்டனில் எல்லாப் பொருட்களும் இருக்குது.

என்னுடைய பிள்ளைகள் லண்டனில் படித்துப் பட்டம் பெற்றார்கள். ஆனால் திருமணம் என்பதில் நாட்டம் கொள்ளாது இருந்துவிட்டார்கள். இப்பதுயர உணர்வில் வாழ்க்கையை ஓட்டுகின்றார்கள். திருமணத்தை விரும்பாது சூதந் திரமாக வாழ்வேண்டும் என்று தனிமையில் வாழ்கின்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். வெளிநாட்டவர்களில் மலோகங்கொண்டு கல்யாணம் செய்தவர்களும் உண்டு. சிலர் சிறப்பாக இருக்கிறார்கள். சிலரின் வாழ்க்கை இடையில் முறிந்தும், சீர்கெட்டுப்போயும்; இருக்குது. நவீன உலகில் திருமண வாழ்வும் புதுப்புது உருவம் பெற்றுக்கொண்டுதான் வருகின்றது. என்ன இருந்தாலும் என்ற பிள்ளைகள் தனித்து வாழ்வது என்பதனையை எந்த நேரமும் அரித்துக்கொண்டுதான்; இருக்குது' என்று இரண்டு தசாப்தங்கள்க்கு மலோக லண்டனில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அன்றி எப்போதும் தான் படிக்க வந்த பெருமையையும்; தனது பிள்ளைகளின் கவலையையும் கறிக்;கொண்டே இருப்பார்.

ஷாலினியுடன் அன்றியின்; ஆதங்கத்தகை கததைத்துக் கொண்டிருந்தனே. திருமணங்கள் பற்றித் திரும்பியது பச்சேசு.

இலங்கையில் பெற்றோர் விருப்பத்தின்படி திருமணம் முடித்து வந்தவள் ஷாலினி. லண்டனில் பிறந்து வளர்ந்தவர்தான் மாப்பிள்ளை. தற்போது ஷாலினி லண்டனில் தனியார் வதை தியசாலையில் தாதியாக வலை பாரக்கிறாள். பட்டப்படிப்பிற் காக லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டும் இருக்கின்றாள் ஷாலினி.

'திரும்பணங்கள் சமரக்கத்தில் நிர்ச்சயிக்கப்படுகின்றன' என்று எமது முன்னோர்கள் கபறியததை சமன்னப்போது ஷாலினி பக்கின்றது சிரித்தாள்.

'ஏன் சிரக்கிறீர்கள் ஷாலினி?'

'எனக்கும் திரும்பணம் சமரக்கத்தில் இப்பிதான் என்று எழுதப்பட்டது இரூந்திரூக்கிறது போல் திரிகிறது'

ஷாலினி அன்பே வடிவம் கொண்ட இளம் தாதியாகப் வவூனியா ஆஸ்; ப்பத்திரியில் பணிபுரிந்தவள். அவளின் மகிழ்வான காலங்கள், அவளைப் பாராட்டிய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாமே நேற்று நடந்தது போல் இரூக்கிறது.

'பிள்ளை நல்ல ஒரு சம்பந்தம் லண்டனில் இரூந்து வந்திரூக்கிறது. எம்மைப்போன்று கத்தோலிக்க சமயமாம். லண்டனில் நல்ல வலை சய்கின்றாராம். அந்தப் பையனின் தந்தையும் நல்ல உத்தியோகத்தில் தான் இரூக்கிறாராம்;. அத்தோடு நல்ல இறை பகதியுள்ள குடும்பமாம். ஞாயிறு பிசகைகளுக்கு தவறாமல் சின்ற வரூபவர்களாம். அத்தோடு சோலி சூர்ட்டு எதுவூமின்றி தாமும் தமது குடும்பமும் என்று வாழ்பவர்களாம் பிள்ளை. லண்டனிலுள்ள குரூவானவர் ஒருவர்தான் இத்திரும்பண ஒழுகுகளைச் சய்கின்றார். நீயும் இங்கு படித்து தாதியாகப் பணிபுரிந்து கொண்டதானே இரூக்கின்றாய் பிள்ளை. உனக்கும் திரும்பணம் சய்யும் வயது வந்து விட்டதுதானேயம்மா! குடும்பத்தில் மித்தபிள்ளை கொஞ்சம் தலையெடுத்தால் தானே உனக்குப் பின்னால் இரூக்கிற தம்பி தங்கச்சியின் எதிர்காலம் நன்றாக அமையும்' தான் பணியாற்றும் ஆசிரியப் பணியில் மகள் ஷாலினிக்கு விளக்குகின்றாள் அம்மா.

'லண்டனில் பிறந்து வளர்ந்தவர் என்கிறீர்கள் அம்மா. அவர் என்ன தமிழ் கதைக்கமட்டார் தானே! அப்போ எப்படித் திரும்பணம் சய்வது?'

ஷாலினியின்; வீட்டைச் சூற்றியுள்ள அழகிய பிசுகளின் மலெந்த குமூறல் ஆழ்ந்துகொண்டே போகிறது. லண்டனில் பிறந்த மாப்பிளகைக்கு ஏன் இலங்கையில் பண்பார்க்கிறார்கள்? இன்றைய நவீன உலகில் இது என்ன பசேசூக் கலியாணம்? மனமும் உணர்வும் சங்கமித்து மனஅரங்கில் உரசிக்கொள்ளும் நிசசயதார்த்தம் தானே காதல். ஒருவரகை காதலிக் காமல் எப்பிசிக் கலயாணம் பண்ண முடியும்?; மத்தளம் போல் ஷாலினியின் மனதில் எண்ணங்கள் அடித்துக்கொள்கிறது.

'லண்டன் மாப்பிளகை. தமிழ் கதைக்கத்திரியாதவராம். அவரோடு எப்படி அன்பு என்ற உணர்வை வலெிப்படுத்த முடியும்? ஒரு ஆசிரியயாக இரூந்தும் ஏன் எனது அம்மாவால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை? மலரினும் மலெலிய காமத்தின் பால் சிலர் மட்டும் தலைப்படுவது எதற்காக? ஆசயையும், அன்பயையும் ஒருமுகப்படுத்தி மனமிழக்க ஏன் மனிதர்களால் முடியவில்லை?' ஷாலினியின் மனதில் பல களேவிகள் உதிர்ந்துகொண்டே இரூந்தன.

மனதில் வருத்தமும், குமூறலும் இரூந்தாலும், சமிகத்தில் தம் பிள்ளகளை நல்லவனாகக் வணெட்டுமென, தம் பிள்ளகைளின் நன்மை கரூதித்தானே பறெற்றோர்கள் சய்யறபடுவார்கள். இரூந்தும் எம்முடயை ஆதி உணர்வுகளைத் தானே பல வககைளில் எமது சமிகம் இன்னும் தக்கவதைதுக் கொண்டிரூக்கிறது. இவ்விதம் எண்ணிய ஷாலினி, கிறிஸ்தவப்போதனை சய்யும் குரூமாரர்கள் மிமலமாகவே இத்திரும்பணம்

ஓழங்கு சயெய்யப்படுகின்றதே! இறவை அன்பில் நம்பிக்கை கொண்ட ஷாலினி ஏதோ கடவுள் சித்தம் என்று ஆறுதல் கொள்கின்றாள். 'பரலோகத்தில் இருக்கிற எங்கள் பிதாவே உம்முடைய நாமம் அரச்சிக் கப்படுவதாக..' எனத் தான் வணங்கும் இறவைவை வணைபிக் கொள்கின்றாள் ஷாலினி.

லண்டனில் இருந்து மாப்பிளவை குடும்பம் வருகின்றார்கள். நரேபியாகவே வந்து பணை பாரக் கப்போகிறார்கள். பணைணைப்பிடித்தால் திருமணம் செய்துகொண்டு பணைணையும் தம்முடன் லண்டனுக்கு அழைத்துச் செல்லப் போகிறார்கள். மாப்பிளையின் உறவு மாமனார் மஹிம தகவல்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இடத்தை தரமான வாழ்க்கையைக் கொண்ட சாதாரண குடும்பம் நாங்கள். ஷாலினியின் மனம் அங்கலாய்க்கிறது. என்னுடைய பெற்றோர் ஏன் எனக்காக இவ்வளவு கஸ்டப்படுகிறார்கள் திரியவில்லை. நான் வணங்கும் யசே எனனை வழி நடத்துவார். குடும்பங்கள் சரேந்து ஆரவாரப்பட்டு பணை பாரக் கும் நாளவை வரவற்று அலங்கரிக்கின்றார்கள்.

லண்டனில் இருந்து வந்த மாப்பிளவை வீட்டார் பணை வீட்டுக்கு வருகின்ற நாள். மாப்பிளையோடு; அவரின் தாய், தந்தையும் பணை பாரக் க வருகின்றார்கள்.

லண்டனில் ஆங்கிலம் பசேும் தமிழர்கள்; அல்லவா? 'ரறை ஸ்கடே' போட்டுக் கொண்டு வந்திருந்த மாப்பிளையின் தாயாரைப் பார்த்ததும் ஷாலினியின் அம்மம் மா ரகசியமாகப் புறப்புகிறார். 'பணை பாரக் க வாறகலத்தபை பாருங்கோ! இதனை கதாரி உடும்புபெடி போட்டிருக்கு இந்தப் பொம்பிளை'

'லண்டனில் இருக்கிறவர்கள் சாறி உடும்புத்திக் கொண்டா திரிவார்கள்? அவர்களுக்குப் உந்தமாதிரி உடும்புப் போட்டுத் தான் பழக்கமாகும் அம்மா. 'கொஞ்சம் சும்மா இருங்கோ' என்று அம்மம் மாவிற்கு அமதியாகக் காரணம் கற்பிக்கின்றாள் ஷாலினியின் அம்மா.

'சரி பிள்ளை. நான் சும்மா இருக்கிறேன். ஷாலினி என்ற மஹிம த பரேப்பிள்ளை. என்னுடைய சின்ன யசேவே! எல்லாம் நல்ல படியாக நடக்கவணைமென்று உம்மபை பிராத்திக்கிறேன்' அம்மம் மா இறவைவிடம் மன்றாடிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

'மாப்பிளவைக் குப்பணைணைப்பிடிச்சிட்டுத் தாம்' அம்மம் மாவாக்கும் மிகப்பெரிய மகிழ்வான செய்தியாகிவிட்டது.

'கலியாணத்தகைக் கொழும்பில் நடத்த வணைடும். எங்களுக்குச் சீ தனம் என்று ஒன்றும் தரவணைடாம். அந்தக் காசைச் செலவு செய்து உங்கள் மகளின் திருமணத்தகை கொழும்பில் பிரமாதமாக நடத்துவோம். பெரிய ஹொட்டலில்; தான் திருமணக் கொண்டாட்டத்தை சயெய் வணைடும். லண்டனில் இருக்கும் எமது உறவினர்கள், நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் திருமணக் காட்சியின் புகழ்ப்படங்கள், வீடியோக்கள் காட்டவணைடும். ஃபேஸ்புக்கிலும் எல்லாம் போடவணைடும்' மாப்பிளையின் தாயின் வணைடுகளே.

ஷாலினியும், லண்டன் மாப்பிளையும் ஒருவரையொருவர் மூதன் மூதலாகப் பார்த்துக் கொள்ள நரேந்தரே புன சிரிப்புக் கொண்டனர். ஒருவர் மற்றவரின் இனிய பாதியாக

மாறிப்போகின்ற உறவில் ஒன்றுபட்கின்றார்கள். காதல் உருவாகும் ஒரு கருத்துத்தனமான சந்தோஷம். அகம் சார்ந்த ஒரு பரிதாபம். உணர்ச்சிப்பிரவமான வாழ்க்கைக்கு அதற்கையே காதல் அவசியமென்பது அவர்களால் ரீங்கரித்துக்கொண்டிருந்தவளை அது.

மாப்பிளையைக் கொஞ்சம் கட்டையானவர்தான் என்றாலும் அழகானவர்;. சூரூம்முடி. நல்ல நிறமானவர். மனதில் முகிழ்ந்து வரும் எல்லா உணர்வுகளும் ஒரு பொறி போலத்தானே! ஷாலினி கற்பனையில் மிதக்கிறாள்.

ஒரு சொந்தமும் இல்லை. அவருடன் எனக்குப் பழக்கமும் இல்லை. பச்சும் இல்லை. மொழியும் இல்லை. அவருக்கும் எனக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த அந்தப் பரிசுத்த சயத்திற்கு என்ன பெயர் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. காதல்? சகிஸ்? அந்த ஸ்பரிசம்? அதுபோன்ற அனுபவம், அந்த உணர்வுகளை எனக்கு அதற்கு முன்பு ஏற்பட்டதில்லை. இருவர்களுக்கும் இணைந்தும் இருக்கியும் இருப்பில் அவர் என்ன கட்டி அணைத்து மூத்தமிட்டு...அமையியில் ஷாலினி தன் மூத்த சந்திப்பை எண்ணும் போதே அவள் நெஞ்சு கலங்கி சிவந்து குழம்பின... நெஞ்சில் எல்லாவற்றையும் தகைக்கிக் கொண்டே... அவளின் அழகிய முகம் தமே பி அழுவது போல சூய நிலைக்கு வருகின்றாள்.

திருமணச் சிலவிற்காக வீட்டில் சொத்துக்கள் எனப் பண்ப்பட்டு வந்த முதிசக காணிகள் விற்க்கப்படுகின்றன. லண்டன் மாப்பிளையை அல்லவா? பண வீட்டாரின் அத்தனை சிலவிலும்; கலியாணம் மிகவும் கோலாகலமாகக் கொழும்பில் நடந்ததேறுகின்றது. ஆசையும், மோகமும் இணையும்; தோறணையில் மாப்பிளையை வீட்டார் ஓரே குதுகலம்.

லண்டனில் நிரந்தர விசாவோடு வாழுகின்ற மாப்பிளையை. இலங்கையில் திருமணம் செய்து மனவையுடன் லண்டன் திரும்புவதற்கான ஆயத்தங்கள் மறே கொள்ளப்படுகின்றன.

லண்டனுக்குப் புறப்படும் வளையும் வந்தது. ஷாலினி வீட்டார், உறவினர், நண்பர்கள் என்று பிரிவுபசாரக் கொண்டாங்களும் மிகச் சிறப்பாக இடம்பெற்றுக் கொண்டது; தான் இருக்கிறது. பார்வையைக் புலப்படாத ஷாலினியின் நெற்றியிலிருந்து மகிழ்ச்சிகரமான மெல்லிசையும், பளபளப்பான வார்த்தைகளின் பிரகாசமும் மாறி மாறி ஒலித்துக்கொண்டது; இருக்கிறது.

லண்டன் மாப்பிளையை இலங்கைக்கு வந்து திருமணம் செய்து அழைத்துச் செல்லுகின்ற புதுப்பண அல்லவா? பயணம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் விமான நிலையத்தில் வதைத்துச் சில பத்திரங்களான ஷாலினியால் நிரப்பவேண்டியுள்ளது. பத்திரங்களில் காணப்படும் சாதாரண விபரக் கொத்துக்கள் தான் அவை. சாதாரணமான பெயர் வடிவங்கள்; இருப்பிடங்கள்; வலைவிடங்கள், லண்டன் செல்வதற்கான நோக்கம் போன்றன்தான். அடுத்த களே வி.

ஷாலினியைத் திருமணம் செய்து கட்டிச் செல்லும் மாப்பிளையை ஏலவதே திருமணம் செய்தவரா? விவாகரத்துப் பெற்றுக்கொண்டவரா? ஷாலினி 'நோ' 'நோ' என்று போடுகின்றாள்;

மாப்பிளையே நிரப்பிய புத்திரத்தை மலேலோட்டமாகப் பார்த்துவிட்டு; அந்த இடத்தில் 'ஜேஸ் ஜேஸ்' என்று போடும்படி அமையாகச் சொல்கின்றார்.

ஷாலினி அதிர்ந்துபோனாள். அவி;க்கமுடியாத புதிராகி அழுத்துகிறது ஷாலினியின் மனம். ஏதோ இனந்திரியாத உணர்ச்சிகளாகக் கிடையில் ஊசலாட்கிறது அவளையே மனம்.

என்ன இவர் ஏலவதே திருமணம் புரிந்தவரா? விவாகரத்துப் பெற்றுக்கொண்டவரா? நான் என்ன இரண்டாவது தாரமா? கடவுளே இது என்ன சோதனை? இத்தகைய குற்ற உணர்வுகளை வதைத்துக்கொண்டு எப்படி என்ன, என்குடும்பத்தை, என் உறவுகளை ஏமாற்ற முடிந்தது? என் அம்மாவைக் கு இதனை எப்படிக் கபுறுவனே? அம்மம்மா உயிரையே விட்டு விடுவார்! ஐயோ கடவுளே இது என்ன சோதனை.... அருவரூபமாக இருக்கிறதே! ஷாலினி பதைதியம் பிடித்தவள்போல் அலகைகின்றாள். அவளின் உடலோ துயரங்களின் விகாரமான வடிவங்களாகக் காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஷாலினியால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. எல்லாமே நடந்து முடிந்து விட்டதே!

மாப்பிளையே ஷாலினியின் கையைப் பிடித்தபடி. 'டோன்ற வொறி ஷாலினி. ஐலவ்யு. யு ஆர் மைவஃவ் நஃவ். யோசிக்காதே' கட்டியணத்தை உடல்மீது மூத்தமிட்டவாறே.

ஷாலினி பல்வறே கோணங்களில் சிந்தனையில் மழ்கியவாறு, மனதுள் போராடித் தான் தன்னதை தானே சமாதானப் படுத்துதிக் கொள்கிறாள். இன்னும் சில மணித்தியாலங்களில் விமானம் லண்டனுக்குப் புறப்பட இருக்கிறது

ஹீத்ரோ விமான நிலையத்தில் மாப்பிளையே குடும்பத்தோடு வந்து இறங்கினாள் ஷாலினி. மாப்பிளையே அவளையே ஆசையோடு நெருங்கிக் கட்டிச் சென்ற விதத்தை நினைவிறுத்திப் பார்க்கிறாள் ஷாலினி... லண்டன் கட்டிடங்கள் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது அவளுக்கு. பிரமாண்டமான கட்டிடங்கள் பற்றிய விளக்கங்களை ஷாலினிக்கு அளிக்கிறார் மாப்பிளையே. ஷாலினி கபுரந்து கவனிப்பதுபோலிருந்தாள். ஆனால், அவளின் விழிகள் வறெத்ததுச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தன.

மாப்பிளையே ட்டை அடரைத் தபோது புன்சிரிப்பை வரவழகைகின்றாள். கண்கள் அகல விரிந்து ஒருமுறை சூழல்கின்றது. கவர்ச்சி, அலங்காரம், மாடிகள் கொண்ட பெரிய வீட்தான். வீட்டுக்கு முன்புறத்தில் விலையுயர்ந்த மோட்டார் வாகனங்கள் காட்சியளிக்கின்றன. புரூவ விளிம்பு நெளிகிறது ஷாலினிக்கு.

ஷாலினி எதிர்பார்த்ததுபோல் உறவினர்கள் நண்பர்கள் என்று மாப்பிளையே ட்டிற்கு எவரும் வருவதாகத் திரியவில்லை. லண்டனிலுள்ள விதம் விமான சாப்பாட்டுக் கடகையில்; குடும்பமாகச் சென்று மாலநேரங்களில் மகிழ்ச்சியாகச் சாப்பிட்டு வருகின்றார்கள்;. ஷாலினிக்கு குழப்பமாக இருக்கிறது. கலகலத்துச் சிரித்துக்கொண்டு திரிந்த தன் வீட்டத்தோட்டம், அவளது கிராமத்தின் அழகிய ஓசைகள் அவளையே எதிரொலிக்கின்றது. பிறந்து வளர்ந்த இடங்கள் சட்டெனக் காட்சிகளாகி அவள் கண்ணில் பதைதியம் மின்னியது.

'தனே நிலவகைக் கழிப்பதற்காக மலேசியாவிற்குச் செல்லவனேட்டும்' இளமையும், கண்களில் மருட்சியியும், உடல் வாளிப்பும் மிளிரும் ஷாலினியைக் கட்டியணத்தைத் தபடி

மாப்பிளசை கஹுகிள்தாரர். மாப்பிளசையே மிள்தல வகேத்தில கணணியில விமாசசீ ட்டுக்களதைத் தயாரர் சயெ்கிள்தாரர்.

ஷாலினியும் மாப்பிளசையும் மலசீயாவுக்குப் பறக்கிறார்கள்.

ஆங்கிலயேர் பசேவதுபோள்த உச்சரிப்புகளடோடும் மாப்பிளசை கதைத்தாலும் தற்போதும் ஷாலினிக்கு எல்லாமே புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல்; வந்துவிட்டது. அவளும் ஆங்கிலத்தில் மாப்பிளசையோடும் கதைக்கவும், கருத்துக்களைப் பரிமாறவும்;; விவாதிக்கும்; திறமையும் கொஞ்சம் பறந்துவிட்டாள். மாப்பிளசை கொச்சதைத் தமிழிலும் ஒன்று ரண்டு வார்த்தைகள் பசேவாரர்.

மனித உடம்பில், மனித நாற்றத்தில் இப்படியான சுவையா என எண்ணுவதுபோலவும், ஓர் அழகிய தடாகத்தில் விழுந்து நீந்துவது போலவும்; பின்னிப் பிணைந்து மாப்பிளசையும், ஷாலினியும் மிழ்கிப்போகின்றனர். மலசீயாவில் வித்தியாசமான கணங்கள் ஷாலினியின் எதிர்காலத்தையும் நம்பிக்கையுட்பி வருபிக்கொண்டிருக்கிறது. தினமும் மாப்பிளசை ஷாலினிக்குப் புதுப்புது பரிசுப்பொருட்களும், புதியபுதிய உணவகங்களில் விதம் விதமான சாப்பாடும்மாக தனே நிலவா திணறிக் கழிந்தது.

மலசீயாவிலிருந்து லண்டன் திரும்பிய மாப்பிளசை - ஷாலினியின் குடும்ப வாழ்வு ஆரம்பமாகின்றது. மாப்பிளசை காலவைலேகைக்குச்சென்று மாலவை திரும்புவாரர். மாப்பிளசையின் குடும்பத்தினருக்கும்; சரேத்து பகலில் சமயவைல் வலேயைல் மிழ்கியிருப்பாள் ஷாலினி. வலேயைல் திரும்பும் மாப்பிளசையுடன் ஷாலினியும் தலாலகை காட்சியுடன் இணைந்துவிட்டு, இருவரும் உடலால் மிக நலருக்கமாயும் கட்டில்தான் வாழ்வாகின்றது. கணவன் என்ற ஆதமசுகம் அவளுக்குக் கிடகைக் கவில்லை. பறறாரர் சொன்ன பாவத்திற காக அவள் அவனயைக் கலியாணம் சயெத்து, இப்படியே வாழ்ந்து, சதெத்துப் போக வணேடும்மா? தன் மனதில் எழும் களே விகளையாரிடமும் சலால் மபுடியாமல் தன்னுள் தவிக் கிறாள் ஷாலினி. நாட்கள் இயந்திர மயமான வாழ்வாகின்றது.

சலாந்தம், பந்தம், ஆதமீ கநண்பர்கள் என்று ஷாலினிக்கு லண்டனில் யாரும்யில்லை. மாப்பிளசையையும் அவரது குடும்பத்தையும் நம்பிகற்பனகைக் கோட்டயைல் வந்தவள்தான் ஷாலினி. ஷாலினியின் எதிர் பார்ப்பும், தவிப்பும் ஏக்கமும் அவளுக்கு ஏதோ ஓர் திரை கிழிந்தது மாதிரித்தான் இருந்தது. அவளுக்கு ஏறபட்ட மதல் உணர்ச்சியலெல்லாம் ஓர் பாதுகாப்பிற காக ஏறபட்டது போலத்தான். பரிதாபகரமான ஓர் தனிமையின் வறெமதைதான் அதுவனெ தன்னுள் உணர்கின்றாள் ஷாலினி.

வீட்டில் இருக்கும் வலேகைகளில் கணணியில் கவனம் சலெுத்தும் ஷாலினியின் சயெலவை மாப்பிளசை இப்போதும் விரும்புவது இல்லை. இலங்கைத்தாதியான ஷாலினி லண்டனில் அத்தாதித்தலழிலதைத் தலாடர விரும்பினாள். மாப்பிளசை அதில்கட்ட அக்கறவை சலெுத்துவதில்லை.

கணணியில் அனுபவம் கொண்ட ஷாலினியால் தற்போதும் மாப்பிளசையின் பலவறே நண்பிகளின் தலாடர்புகளைக் கண்டறிய மபுடிந்தது. அதிரச்சிமலே அதிரச்சியாக ஏறபட்டும் அதிரவுகளைக் காணும் போதும் ஏமாறறப்பட்ட தன் பறறாரதைத் தான் நினைந்து நலாந்துகொள்கின்றாள் ஷாலினி.

மாப்பிளையின் மாலையால் திரும்பியதும் வழமையான களபைப்பு, சாப்பாட்டு, படுக்கை..
ஷாலினியால் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அவளும் ஒரு பண்ணையில்லையா?
ஷாலினி நெஞ்சில் ஆத்திரமும்., துரோகம் இழக்கப்பட்ட, வஞ்சிக்கப்பட்ட ஏமாற்ற
வறியும் தண்டலாய்த் தகித்துக்கொண்டிருந்தது. தன்னையே திரும்பிப்படுத்திக் கொண்டு
மாப்பிளையின் செயலையால் அவதானித்துக்கொண்டே 'எனக்கு ஏன் இவ்வளவு பெரிய
துரோகம் செய்தீர்கள்?' என்று கேட்டாள்.

வீட்டுக்கண்ணி துக்கி எறியப்பட்டு சூக்கு நிறாக நொறுக்கப்பட்டது. என்ன வேகம்
கொண்டு அதனை மாப்பிளையின் செய்தார் என்பதை ஷாலினியால் கற்பனை செய்துக்கொள்
பார்க்க முடியவில்லை. லண்டனிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து, பணக்கேட்டுத்
திரும்பும் செய்து இங்கு வந்து என்ன நான் அடிமைச்சீ வியமா சீ விக் வண்டும்?
ஷாலினியின் நினைவில்; மனசு என்னவோ அடையாததுக்கொண்டு வந்தது. கண்கள்
கலங்கின. உடம்பு துடித்துப் பதைத்தது. அனாதை போல்; தவித்தாள் ஷாலினி;

மாப்பிளையின் வீட்டாரின்; ஏதோ இரகசியமான பச்சை வார்த்தைகளை, அவர்களின்
மாற்றங்களை ஷாலினி அவதானிக்காமலில்லை.

வெளியில் சன்னென்று வீட்டுக்குத் திரும்பும் ஷாலினிக்கு வாழ்வின் இடி
விழுந்தாற்போல் ஒரு சொல் காத் திருந்ததை அவள் அறிந்திருக்கவில்லை.

அன்று வலையால் திரும்பிய மாப்பிளையின் அட்டை உடைய கண்கள்; ணாடியில்
இருந்து எழும்பும் ரீங்காரம் போல் சிதறுகிறது. அகல விரிந்த கண்களோடும், இறுகிய
உட்களோடும் மாப்பிளையின் சொல்கிறார்:

'எனது பெற்றோரின் விரும்பத்தினால்தான் இலங்கைக்கு வந்து உம்மைத் திரும்பும்
செய்திருந்தேன். உம்மை விவாகரத்து எடுக்கப்போகிறேன். வீட்டைவிட்டு வெளியே
போகவும்' மாப்பிளையின் அதிரும் தொனியைக் கேட்டு திகைத்தே விட்டாள் ஷாலினி.

நிம்மதியில்லாமல் அலறாத ஷாலினியின் மனம் மலையும் உளறத்தது. வேதனையை
உருவாக்கியது. ஏதோவொரு பயமாகவும், அசௌகரியமாகவும் தோன்றியது அவளுக்கு.

ஐயோ கடவுளே! நான் வணங்கும் வியாகூல மாதாவே! இதென்ன இது? என்ன சோதனை?
ஷாலினி அதிர்ச்சியில் மெளனித்துவிட்டாள். அவள் தனது ஆச்சரியத்தை அவசரமாக
மறைக்க முன்கிறாள். அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. மாப்பிளையின்
குடும்பத்தினரின் செயற்பாடுகளும்; ஷாலினியின் இதயத்தைப் பிளக்க வதைத்தது.
உணவு இல்லை. கழிவறைகளைக் கட்டப் பட்டபடுகின்றன. இவர்கள் என்ன
மனிதப்பிறப்புகளா? இந்த நிறாண்டில் இப்படியான காட்டுமிராண்டித் தனமான
மனிதர்களும் நாகரீகமானவர்களாக நடித்துக்கொண்டு வாழ்கிறார்களா? இனி இந்த
வீட்டில் இருக்க முடியாது. என்னென்னவோ எல்லாம் நின்றதை சபித்துக்
கொண்டிருந்தது ஷாலினியின் மனம். ஷாலினி தன்னுடன் எடுத்துச் செல்லக்கூடிய
முக்கியமான பொருட்களுடன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறுகின்றாள்.

'என்போன்ற பண்களைப் பரிதவிக்கவிடும் படலம் என்னோடு முடிவடையப்
போகிறதா? இன்னும் தொடரப்போகிறதா? காலத்துக்குக் காலம் ஆசையை வடித்து
உறவுகளை மாற்றி, பண்களின் வாழ்வைப் பாழாக்குகின்றவர்களா?' என்று லண்டன்
மாப்பிளையின் பற்றிய கவேலமான கேள்விகளைத் தன்னுள் தொடுத்தபடி...

ஷாலினியின் இளமையும், துணிவும், விடாமுயற்சியும், விவகேமான சயெற்பாடாகளும், லண்டன் சட்டமும் அவளாக்காகக் கைகொடுத்தது. இப்போது ஷாலினி லண்டனில் வதிவிட உரிமை பெற்றுவிட்டாள். தனியார் வதைத்தியசாலையின் சிறப்பான தாதியாகவும் பணிபுரிய ஆரம்பித்துவிட்டாள். அத்;துறையின் பட்டப்பிப்பிறகாக லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றாகொண்டும் இருக்கின்றாள். நல்ல ஒரு எதிர்கால வாழ்வை எதிர்நோக்கியபடி. ஆனால்...

லண்டனுக்கு கல்யாணம் முடித்துப்போன என்பதேதி ஷாலினிக்கு ஒரு பிச்சிபுழுவும் இல்லையே எனக் கடைக்கும் அம்மம்மாவின் களேவியும், தம்பி தங்கையின் வாழ்வும், உறவினர்களின் பரிசாசக் களேவியும்; ஷாலினியின் மனதை நொடிக் கொண்டயே இருக்கின்றது...

ஒருவர் உயிருடன் இருக்கும்போதே அவர்; ஏற்கனவே இறந்துப்போனவர் என எண்ணும்படி வாழ்வும் அமைந்துப்போவது துரதிர்ஷ்ட வசமானது அல்லவா? அதிர்ஷ்டங்களாக்கும் மட்டுமன்றி, துரதிர்ஷ்டங்களாக்கும் இடம் தந்தபடி இயங்குவதே வாழ்வின் இலக்கணம் போலும் என்ற மெளனியின் கருத்து மனதை விரிய வைக்கிறது.

NavajothyBaylon@hotmail.co.uk

12.2.2015